

CHARLIE JANE ANDERS
ORASUL DE LA
MIEZUL NOPTII

Traducere din limba engleză
ANTUZA GENESCU

ARMADA

Coperta: Adnan VASILE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANDERS, CHARLIE JANE

Orașul de la miezul nopții / Charlie Jane Anders; trad. din lb. engleză: Antuza Genescu.

- București : Nemira Publishing House, 2019

ISBN 978-606-43-0607-4

I. Genescu, Antuza (trad.)

821.111

Charlie Jane Anders

THE CITY IN THE MIDDLE OF THE NIGHT

Copyright © 2018 by Charlie Jane Anders

All rights reserved.

© Nemira, 2019

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Redactor-șef: Marian COMAN

Tehnoredactor: Iuliana CONSTANTINESCU

Lector: Roxana POPESCU

Tiparul executat de tipografia EVEREST

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0607-4

PARTEA ÎNTÂI

SOPHIE

{înainte}

|

Bianca vine spre mine, sub un cer mult prea larg. Amurgul de un alb incandescent desenează un halo din şuvițele ei negre, fine și ciufulite. Privește în jos, agitată, de parcă ar încerca să pună capăt unei certe cu ea însăși, apoi înalță capul, mă vede și în ochi îi mijește un zâmbet care îi alintă și gura. Momentul recunoașterii, alchimia contactului vizual, îl resimt atât de intens, încât orice altceva nu e decât o umbră de imagine. Când ajunge pe Bulevard, unde mă aflu eu, Bianca râde la o glumă pe care se pregătește să mi-o spună și mie.

Când ne întoarcem în campus, două frunze de gutui mohorâte, dintre cele atârinate de cadrul ușilor de sărbători, ne flutură pe la glezne. Codițele lor uscate, nouă la număr, se îndepărtează de noi grăbite, ca niște piciorușe agile.

Zac trează în camera noastră întunecată, ascultând cum respiră Bianca pe raftul-pat de vizavi de mine. Apoi îi aud vocea:

– Sophie?

Mă sperii atât de tare când o aud vorbind după stingere, încât mă răsucesc și cad grămadă pe podea.

Bianca chicotește din patul ei, eu îmi masez noada. Mă aștept să dea buzna peste noi o figură autoritară, poate un Supraveghetor, și să ne săgeteze din priviri fiindcă am tulburat orele de liniște. Dacă nu poți dormi odată cu toată lumea, nici măcar nu ești om.

– Sophie, liniștește-te! îmi spune Bianca. N-am vrut decât să te întreb ceva. Dar acum am uitat ce anume.

Vede că n-am chef de distracție și nu mai râde.

– *Nu vei da de belea*, te asigur! Aici nu putem învăța nimic dacă nu ne punem noi însene mintea la contribuție, nu crezi? Doar n-o să ne țină-n loc toată viața o regulă pe care am învățat-o când eram mici.

În primele zile după ce am devenit colege de cameră, mă feream de ea cât puteam. Mă strecuram în spațiul îngust de deasupra coșului de rufe din baia laterală, lângă rezervoarele voluminoase din care conținutul se scurgea pe dinafară, folosite ca toalete. Bianca gesticula mereu și râsul ei umplea locul de voie bună. Când mi s-a adresat prima dată, am presupus că o compătimea pe fata teribil de rușinoasă venită din partea întunecată a orașului și că trebuia s-o ignor până când avea să se dea bătută.

Dar nu s-a dat.

Acum mă uit la silueta ei în timp ce mă adun de pe jos.

– Dar și tu respecti regulile, îmi spun. Adică n-ai ieși din cameră acum. Probabil că ai putea. Ai reuși să te furișezi afară și să rățăcești pe străzi fără să te prindă Patrulele Somnului. Dar nu o faci, pentru că tu chiar respecti regulile.

– Da, nu alerg goală pe stradă în Perioada de Reflecție, zice Bianca, râzând. Dar ce rău facem dacă stăm puțin de vorbă după stingere?

Mulțumită Biancăi, mă simt de parcă noi două tocmai am coborât din prima navetă de pe nava-mamă într-o lume nou-nouță și putem face orice ne dă prin cap.

De când mă știu, n-am putut să adorm la ore fixe, odată cu restul lumii. Uneori îi vorbeam în șoaptă fratelui mei Thom, când credeam că e treaz, sau îmi găseam de lucru încercând să fac mici fapte bune pentru familia mea adormită, de exemplu, reparam niște ochelari sau puneam șlapii fratelui meu exact în locul unde avea să-și pună picioarele când se trezea. Dar tata mă prindea de braț pe întuneric și mă strângea destul de tare ca să nu-mi mai curgă sângele prin mână și să scâncesc printre dinți. Mai târziu, după ce coboram jaluzelele și casa noastră se umplea din nou de o lumină ștearsă, tata răcnea la mine și nu mai vedeam altceva decât fața lui, de un roșu-aprins.

Orice lucru își schimbă forma pe întuneric. Muchiile ascuțite sunt și mai ascuțite, pereții par mai îndepărtați, obiectele fragile se răstoarnă mai repede. Mă trezeam lângă ai mei, îngrămădiți cu toții în același pat, și îmi închipuiam că, pe întuneric, aș putea să-mi schimb și eu forma.

Bianca a mai găsit o carte, tocmai în fundul bibliotecii școlare, pe unul din rafturile acelea putrezite la care ajungi numai după ce cotrobăi sub un munte de gadgeturi stricate de-ale coloniștilor și niște țoale de demult. Cartea e o ferestruică spre trecut, adevăratul trecut, acela în care Coloniștii Întemeietori au ajuns pe o planetă cu o față îndreptată întotdeauna spre soare și habar n-aveau cum o să reziste acolo.

– Asta e istoria, de fapt, spune Bianca, procesul de transformare a idioților în vizionari.

Ne plimbăm amândouă prin centrul zonei temperate a orașului, pe lângă contraforții de aur tociți ai Palatului, inspirând miresmele pieței de lux, de unde Bianca tot încearcă să-mi cumpere niște pantofi mai buni.

Pe Bianca nu o vezi decât citind. Devorează cărțile, de parcă s-ar teme să nu-i cadă ochii din cap înainte să le termine. Dar nu citește niciodată lecturile care ni se dau ca temă.

– Sunt aici să aflu lucruri noi, nu să studiez.

Își țuguie buzele, iar chipul său, alungit și colțuros, dobândește perfecțiunea clasică.

Împărțim camera de-o vreme, dar conversațiile acestea mă tulbură și acum. Continui să încerc cu disperare să demonstrez că merit să fiu aici, deși am luat toate examenele și am primit bursă. Citesc de trei ori fiecare text primit ca temă, până când suprafața cristalină începe să-mi tremure în fața ochilor. Dar oricine își dă seama că sunt o intrusă doar uitându-se la mine – la hainele mele, la părul meu, la fața mea, asta dacă se sinchisește cineva să mă observe.

– Ești singura dintre noi care a trebuit să muncească din greu ca să ajungă până aici, îmi spune Bianca. Meriți mai mult decât oricine să fii la colegiu!

Apoi îmi repetă că Întemeietorii erau niște neghiobi, exact când trecem pe lângă uriașa statuie de bronz a lui Jonas în costum de protecție, cu brațul ridicat în semn de triumf. Apărătoarele de umeri îi lucesc în razele zorilor, de parcă tocmai ar fi fost scoase din nobilul furnal pentru decontaminare.

||

Câteodată, Bianca îmbracă o rochie din petale iridescente sau mătase violetă și dispare împreună cu alți câțiva studenți din căminul nostru. Întotdeauna este câte-o petrecere sau un banchet la care trebuie să meargă, să-și cultive statutul printre elitele orașului. Stă în prag – silueta ei, un pumnal cu vârful îndreptat în sus – și-mi zâmbește.

– Mă întorc cât ai clipi.

Până într-o zi când, după ce s-au tras jaluzelele și clopotele au sunat stingerea, eu sunt tot singură în cameră. Mă ghemuiesc în obscuritate, nu pot să dorm și mă întreb dacă e teafără.

Când se ridică jaluzelele, Bianca intră în cameră și se așază pe raftul-pat.

– Petrecerea s-a prelungit și era prea târziu să mă întorc înaintea sa se dea stingerea, îmi explică. A trebuit să rămân la una din gazde.

– Mă bucur că ești teafără, am fost foarte îngrijorată..., îmi spun, dar observ că Bianca stă cu umerii aduși și mâinile împreunate în fața ochilor.

Rochia ei cea nouă, din fire de argint care se unduiesc în valuri sclipitoare, i se adună pe șolduri.

– Nu fac... Nu fac nimic altceva decât să joc rolul pe care toți se așteaptă să-l joc. Sunt o ipocrită.

Bianca scutură din umeri, apoi continuă:

– Uneori mă tem că alții mă citească pe-o carte deschisă, dar poate că ar fi mai rău dacă *n-ar fi așa*.

Când o văd deprimată, mă înmoi, de parcă aş avea oase de mămăligă. Mă așez lângă ea, atentă să nu-i stric rochia. Ce delicată e linia gâtului său...

Tăcem amândouă. Nu mă pricep să rup tăceri.

– Nici măcar nu știu de ce vrei să fii prietena mea, îmi spune.

Mă ridic și aduc ceainicul din hol. Peste câteva minute, torn ceai fierbinte într-o cană și i-o pun în mână.

– Încălzește-te, o sfătuiesc, cu voce blândă.

Bianca dă din cap a încuviințare, soarbe cu sete din licoarea cu gust înțepător, apoi oftează prelung, de parcă a înțeles că s-a întors în locul de care aparține. Furăm mereu ceainicul și-l ținem la noi pentru că nu-l mai folosește nimeni, dar cineva n-are de lucru, se furișează în camera noastră când nu suntem acasă și duce globul acela înflorat înapoi în oficiu, unde cică îi e locul.

– Încălzește-te! îmi spun a doua oară.

Nu termină bine ceaiul, că începe să țopăie și să spună bancuri, iar eu aproape am uitat că nu i-am spus de ce vreau să fiu prietena ei.

Suntem în Barul Public, în locul nostru obișnuit din intrândul de sub scări, unde miroase a ciuperci fermentate. La etaj, o trupă de *ragtime* scoate sunete lungi și discordante din țiteră și trompetă. Se discută despre cel mai recent meci de fotbal de pe noul teren

de sport din Întinderile Nordice. Bianca mă întreabă ce m-a determinat să fiu prima persoană din familia mea – chiar și din cartierul meu – care merge la colegiu. De ce nu m-am mulțumit să termin liceul, să mă așez la casa mea și să-mi fac ucenicia pe undeva, ca toată lumea?

Mă fixează cu ochii ei mari, căprui, de parcă ar fi mai multe Sophie în fața ei și se amuză încercând să le suprapună.

Întrebările personale m-au îngrozit dintotdeauna, dar, când mi le pune Bianca, simt cum mă scaldă valuri de plăcere. Nu o face din curtoazie și nici nu vrea să mă înțepe cu întrebarea ei, tăioasă ca un cuțitaș.

– Întotdeauna mi-am zis că o să-mi găsesc și eu o meserie, ca toți colegii de clasă, îi răspund într-un sfârșit. Dar pe urmă au vrut să mă mărit. Am avut un prieten în liceu, Mark îl chema. Stăteam amândoi și urmăream ce fac ceilalți. Rareori ne adresam câte-un cuvânt. Oamenii ne-au văzut împreună și au tras concluzia că avea să fie soțul meu. Făceau glume și trăgeau cu ochiul la noi sau cântau melodii porcoase. Mie mi se făcea greață numai la gândul că Mark m-ar putea *atinge* cu mâinile alea. La un moment dat, de câte ori îl vedeam, o luam la fugă, dar mi s-a spus că trebuie să merg la sesiuni de întâlniri amoroase ca să-mi găsesc alt soț. „Vine o vreme când trebuie să te măriți și să faci copii, așa cum vine vremea să dormi sau să mergi la serviciu.“

Bianca toarnă apă neagră într-un pocal de tinichea.

– Da, așa se zice sau: „A venit vremea, să mergi pe drumul tău.“ Orașul ăsta! Trebuie să le facem pe toate exact la aceeași vârstă.

Râde.

– *Dar nu eram pregătită*, îi spun, însă vocea mea sună ca un mârâit. Abia ce-mi veniseră musafirii de vreo zece ori, că au și început să mă bată la cap cu măritișul.

– Musafirii? se miră Bianca. Vrei să zici ciclul?

Mă înroșesc toată, de mi se irită scalpul.

– Da, bine, ciclul. Dar am aflat că, dacă aș fi admisă la o școală de elită, cum e colegiul, aș putea obține amânarea măritișului. Așa că am devenit cea mai bună elevă. Am memorat toate manualele.

Am găsit un loc în care să mă ascund, luminat cu zgârcenie, unde puteam învăța până se dădea stingerea.

Acum Bianca mă privește fix, ușor încruntată și cu buzele subțiri întredeschise. Mă fac mică pe scaun, pregătindu-mă să aud o replică sarcastică. Dar ea scutură din cap și zice:

– Ți-ai luat viața în propriile mâini. Ai fost mai inteligentă decât sistemul! Este extraordinar!

Sorb din pocalul meu și caut cea mai mică urmă de condescendență sau ironie în vorbele ei.

– Crezi tu asta? o întreb.

– La colegiu, toți sunt ca mine – adică din zona temperată, a confortului, vrea să spună.

Părinții i-au murit când era mică. A crescut la o creșă cu pretenții, unde a fost pregătită să ocupe o poziție de conducere.

– Am venit la colegiu pentru că asta se aștepta de la noi. Să absolvim și să ne ocupăm locurile în guvern sau în industrie și pe urmă să ungem și noi roțile rahatului ăstuia de mecanism care ne ține în viață. Pe când tu, tu ești altfel.

Eu nu mă văd altfel. Mă consider invizibilă.

Bianca își comandă turte sărate, crocante și preparate la aburi, pe care trebuie să le mănânci cu un cârlig special, începând din partea stângă. Prima oară când am încercat să mănânc una, am împrăștiat-o pe masă în cantina colegiului, în fața mai multor studenți, și atunci Bianca s-a așezat lângă mine pe bancă și mi-a explicat în șoaptă cum să procedez. Retrăiesc senzația aceea de umilință de câte ori văd turtele acelea.

În timp ce mâncăm, Bianca mă întreabă cum e să crești acolo, în partea întunecată a orașului, pe strada pietruită și abruptă care urcă spre umbre din ce în ce mai dense, cu duhori înțepătoare de la tăbăcărie împrăstiate de vântul rece al nopții. Acolo unde te scoli când îți pătrunde în casă eterna lumină gri și inima ți se oprește o clipă, fiindcă îți amintești, o dată și încă o dată, că urmează să lucrezi sau să înveți sub apăsarea unui giulgiu cenușiu. Dar nu-i vorbesc Biancăi despre asta. În schimb, o consolez cu povești despre

cât de unită e comunitatea din cartier, despre petrecerile pe care le ținem pe stradă și oamenii care îți dau o mână de ajutor la nevoie.

Bianca mă privește în semiîntunericul de sub scări, pătat de câțiva stropi luminoși.

– Aș vrea să fiu mai mult ca tine! Vreau să-i dezamăgesc pe toți. Vreau să-i surprind, până când o să moară de atâta surprindere.

Nu râde, însă ochii îi strălucesc ca atunci când spune bancuri. E mai multă lumină în ei decât pe cerul larg sub care am crescut.

Membrii Uniunii Studenților Progresiști se întâlnesc în subso-luri și în dosul cămarilor. De obicei, venim între cinci și cincispre-zece și discutăm despre sistemele opresive. Părul lung și negru al Biancăi îi ascunde chipul când se apleacă în față ca să audă mai bine ce se vorbește, dar mâna ei o atinge discret de a mea. Un băiat cu freză stil mop, pe nume Matthew, vorbește despre oamenii obiș-nuiți care, când nu dorm, își petrec fiecare clipă la fermele roti-toare, în fabrici, la stația de epurare a apei sau la centrala electrică, până la moarte.

La un moment dat, Bianca se ridică și începe să vorbească răs-picat și cu voce tare. O auzim ca și cum am fi în inima ei și îi numărăm bătăile. S-a machiat cu dungi mov și argintii în jurul ochilor ca să-i pună în evidență. Nu-mi pot lua privirea de la ea.

– Dacă-ți controlezi somnul, atunci ești stăpânul propriilor tale vise, ne spunea. Iar de acolo nu e decât un pas până la a fi stăpân pe propria ta viață.

În Xiosphant totul e astfel conceput, încât să nu uităm că timpul trece: calendarele, jaluzelele ridicate și coborâte, clopotele care răsună în oraș. Se vorbește întruna despre conștientizarea temporalității, care poate fi un lucru simplu – de exemplu, să ajungi acasă la cină înainte de a auzi clopotele anunțând coborârea jaluzelelor și încheierea unui alt ciclu – sau mai dificil, ca atunci

când te uiți în oglindă și constăți că ți s-a schimbat forma feței și dintr-odată nu mai arăți ca un copil, ci ca o femeie.

Dar nimic în orașul acesta nu e menit să se schimbe vreodată.

– Timpul, continuă Bianca, ar trebui să te înfurie, nu să te îndemne la resemnare. Pe Pământ, strămoșii noștri puteau merge după soare de la un capăt la altul al orizontului. Vedeau cum se petrec schimbările chiar deasupra capetelor lor. Călătoriile acestea aveau să se schimbe, la fel și vremea, care a trecut de la frig la cald, pe urmă iar la frig. Și, tocmai pentru că erau conștienți de schimbări, oamenii luptau din toate puterile. Foloseau expresii metaforice penetrante, ca „trăiește clipa” sau „bate fierul cât e cald”. Timpul nu e temnicerul nostru, încheie Bianca. E eliberatorul nostru.

Ovaționăm și pocnim din degete, până când ne amintim de ce ne adunăm într-un subsol îmbâcsit, în spatele unor butoaie cu aluat de turtă: ne răzvrătim într-un mod extrem de periculos.

După întâlnire, în camera noastră, Bianca îl bârfește pe Matthew, tipul care a luat cuvântul înaintea ei.

– I-a trebuit o grămadă ca să nu spună altceva decât că ar trebui să ne solidarizăm cu alte grupuri de activiști. E unul din cei cărora le place să se audă vorbind. Dar are niște picioare faine.

– E doar emoționat, îi zic. L-am văzut cum se foiește până-și face curaj să deschidă gura. Cred că te venerează. Nu știi ce groaznic poate fi să vorbești în fața oamenilor.

Bianca se apleacă și-mi atinge încheietura mâinii.

– Ai fi un mare conducător, dacă ai ieși din carapace.

Își ia o băutură tare, apoi adaugă:

– Tu întotdeauna încerci să vezi partea bună a oamenilor. Poate că ai dreptate în privința lui Matthew. Data viitoare voi încerca să-l fac să se simtă mai în largul lui.

Oare de când suntem colege de cameră? Uneori mi se pare că s-a scurs o veșnicie, alteori, doar un interludiu. A trecut destul ca să-i învăț obiceiurile și semnificațiile gesturilor, dar prea puțin ca să nu mă ia mereu prin surprindere. După calendar, e 7 Vișiniu după Roșu, adică am ajuns deja la jumătatea primului trimestru. Când

nu vorbim față în față, mă gândesc la ce-i voi spune data viitoare când ne întâlnim și-mi imaginez ce-o să-mi răspundă.

În ultima vreme, de câte ori Bianca încalcă regula și-mi vorbește după stingere, mă strecor pe raftul ei, ca să-i aud mai bine șoaptele. Îi simt răsuflarea caldă pe obraji când îmi povestește cu glas scăzut despre școală și artă și ce-ar însemna să fim libere. Pielea ei, palidă ca norii, și a mea, de culoarea imortelelor, aproape că se ating. Îmi amintesc cu greu să-mi controlez tremurul.

Toată lumea spune că e normal ca fetele de vârsta mea să lege prietenii strânse cu alte fete, lucru care ar putea însemna chiar și altceva. Un ecou copilăresc al curtatului și iubirii mature. Dar știi când e vremea să renunți la prostiile astea, așa cum știi când trebuie să mănânci și când să dormi. Închid ochii și-mi închipui că, atunci când îi voi deschide din nou, voi fi depășit sentimentele de acum. Câteodată strâng tare-tare din pleoape, până văd scânteii.

Încă nu m-am obișnuit cu ideea că Bianca trebuie să meargă la baluri sau dineuri selecte în vecinătatea Palatului. Scoate din fundul dulapului câte-o rochie cu sclipici care-i vine perfect, mă îmbrățișează și-mi promite că se va gândi la mine în timp ce-și face datoria la Citadelă. În ultimul timp, s-a întâmplat să treacă și două cicluri de ridicat-coborât jaluzele fără să o văd și de fiecare dată s-a întors într-o dispoziție stranie și cu umerii lăsați.

Odată, a dispărut destul de mult. Întorcându-mă în cameră, am găsit-o așezată pe patul ei, lângă Matthew, studentul progresist cu picioare frumoase. Se țin de mână. Doi nasturi de la tunică Biancăi sunt desfăcuți, volanele din jurul gleznelor sunt desprinse, iar pe față e mânjită cu ruj. Smocuri de păr acoperă încheieturile degetelor lui.

Bianca nu tresare când dau buzna peste ei, râde și-mi face semn să mă așez pe patul meu.

– Matthew tocmai pleca. Am vorbit despre solidaritate și cum s-o facem mai... ăăă... solidă.

Râde iar, odată cu Matthew. Încerc să nu mă holbez la ei, dar nu prea am unde să privesc în altă parte.

După ce pleacă Matthew, Bianca se trânteste pe spate și-mi spune:

– Ai avut dreptate! E foarte dulce. Și îi pasă de schimbare. S-ar putea să fie genul distractiv.

Simt cum mi se topește limba în gură și-i înghit rămășițele. Mă las pe patul meu, moale ca o cârpă. Bianca îmi vede mutra ofilită.

– Nu-i chiar așa de rău. Ți-o garantez! Și n-am mai avut de mult pe cineva. Nu-i bine să stai singură prea mult. Consider că ne-ai ajutat să devenim iubiți, așa că poate acum te ajutam noi pe tine să-ți găsești un prieten.

– Nu-mi trebuie prieten!

– Bine, spune Bianca ridicându-și brațele. Mi-ai povestit despre Mark. Probabil că a fost oribil. Dar sigur o să uiți episodul acela când o să cunoști un tip pe gustul tău. O să vezi.

Ochii Biancăi sunt mai luminoși decât oricând, obraji ei, scăldați de culoare. E atât de euforică, încât se zvârcolește pe pat și fredonează pentru sine. Mă întreb dacă așa m-am purtat și eu când i-am dat voie să devină interesată de mine. Am fost o mare proastă.

De câte ori cred că am descoperit ce nu e în regulă cu mine, constat că m-am înșelat.

Cei cinci lideri ai Uniunii Studenților Progresiști stau în pivnița Barului Public, beau gin cu lapte dintr-o carafă și-și povestesc întâmplări personale. Carafa și cănila se clatină pe o masă joasă, cu picioare inegale. Nu e o întâlnire oficială, așa că nu ne ascundem în subsoluri și atingem subiecte politice doar în treacăt. Dar tot se vede că suntem un grup de liber-cugetători, după jachetele noastre muncitorești măslinii și fularele aspre. Trupa de *ragtime* de la etaj se căznește să interpreteze „Omul care s-a aventurat în miezul zilei“ în ritm de bocet funerar.

Bianca și Matthew stau în fața grupului. Se țin de mână și schimbă priviri drăgăstoase. Sunt convinsă că toți îmi simt gelozia plutind ca un nor în pivnița igrasioasă. Ea îmi aruncă un zâmbet în care înghesuie un sac de glume răutăcioase.

Întorc privirea și văd cum o dâră de lumină pătrunde printr-o fereastră de deasupra capetelor noastre și săgetează peretele opus. Fereștrăica nu se acoperă nici când se coboară jaluzelele, așa că

raza aceea pipernicită nu se dă bătută și, în timp, a reușit să decoreze zugrăveala și să roadă tencuiala în locul pe care cade. Până și în cărămizile expuse s-au format crăpături adânci și urâte, care converg spre un miez asemănător cu craterul unui meteorit străvechi. Oare cât va mai dura până să se prăbușească peretele?

Poate că, dacă reușesc să vorbesc în fața grupului, Bianca se va întoarce la mine. Își va da seama că Matthew nu are nimic interesant de spus și că a avut dreptate în privința lui la început.

Deschid gura ca să spun un banc despre care știu că nu e amuzant și ignor junghiul fierbinte pe care îl simt ori de câte ori încerc să mă adresez străinilor sau mai multor persoane deodată. Nu poate fi chiar atât de greu, mă încurajez. Măcar un banc ești în stare să spui.

Abia rostesc prima silabă, că polițiștii năvălesc pe scările șubrede într-o învâlmășeală de uniforme albastre vătuite, mâneci ondulate protectoare și viziere lucioase. Sunt înarmați – arme cu repetiție, de mare putere, pe care nu le-am mai văzut niciodată atât de aproape – și scrutează dominatori micul nostru grup.

Șeful lor, un tip scund, cu insignă de sergent și fără cască pe capul pătrat, apare ultimul și ni se adresează politico, dar aspru:

– Îmi cer scuze că vă deranjez. Am fost informați că unul dintre studenții radicali a furat patru dolari pentru mâncare de la colegiu. Bancnotele acelea sunt marcate. Cine le-a luat să recunoască acum!

Vorbește întruna, dar abia îl aud.

Îmi vine în minte un amănunt: pe drum încoace, am văzut-o pe Bianca furișându-se în Casieria de la parterul căminului nostru. A ieșit foarte repede, îndesând ceva în buzunar. A zis în glumă că poate să le dea un rând liderilor revoluției.

– Voi, ăștia! Voi, „Revoluționarii“! mârâie sergentul. Întotdeauna vă purtați de parcă regulile nu sunt făcute și pentru voi.

Mă uit la Bianca. E lângă mine, împietrită. Strânge marginile scaunului. Fața i se contractă, nările i se dilată, buzele i se tensionează într-o linie subțire. Dacă găsesc dolarii la ea în buzunar, poate să-și ia adio de la viitorul ei luminos. Bianca ar putea face

atâtea pentru oraș, pentru oamenii care se zbat să trăiască. I-ar dispărea luminițele din ochi pentru totdeauna.

Eu? Eu sunt invizibilă.

Îmi strecor degetele în buzunarul ei și simt trei fâșii reci. Le scot și le vâr în blugii mei, exact când polițiștii încep să ne percheziționeze.

– Nu suntem niciun fel de „grup“, se grozăvește Bianca în fața lor. Pur și simplu ne-am întâlnit să bem ceva. Ne violați intimitatea cu acțiunea asta nejustificată de...

I se opresc cuvintele în gât când încep s-o pipăie. Se crispează când se ridică, clătînându-se pe picioare.

Când nu găsesc banii la ea, i se înmoaie genunchii. E gata să se prăbușească peste scaun, dar își revine. Scrutează locul din priviri. O aud gâfâind răgușit.

Polițiștii ajung la mine. Abia am timp să-mi încordez șoldurile, că unul dintre ei găsește banii pe care i-am ascuns în buzunar.

– Ce v-am spus?

Începe să râdă. În vizorul lui strălucitor zăresc reflexia deformată a unei perechi de ochi uimiți.

Bianca se uită la mine. Îi cade fața când își dă seama ce-am făcut. Încearcă să vorbească, dar nu reușește să scoată un cuvânt. I se umezesc ochii și i se înroșesc.

Matthew întinde mâna spre ea într-un gest de consolare, dar Bianca îl respinge.

Vrea să facă un pas în față, să se interpună între mine și polițiști, dar ezită o clipă în plus și doi dintre ei mă înșfacă imediat. Nu mai știu ce se întâmplă cu mine, nu aud decât propria mea respirație și nu simt altceva decât o menghină în jurul brațelor.

Când îmi revin, Bianca și-a recăpătat calmul și îi vorbește sergentului cu vocea cu care se adresează de obicei autorităților idioate:

– Perfect! Ați găsit banii. Felicitări! Sunt convinsă că niciunul dintre noi nu știe cum au ajuns acolo, nici măcar Sophie. În orice caz, treaba asta privește strict colegiul. Duceți-ne la director și-o s-o rezolvăm în...

– De data asta, nu! o întrerupe sergentul. E timpul ca voi, „studenții radicali“, să vă învățați lecția. Vă place să stați aici și să trănăniți despre cum o să distrugeți tot ce-am construit noi, să-mi luați pâinea de la gură, de la gura tuturor, cu aiurelile voastre anarhiste. Dar nu veți reuși să faceți ce vreți doar pentru că sunteți deștepți.

Doi polițiști mă prind de sub braț și mă târăsc pe scara șubredă, sub care de obicei stau cu Bianca. Picioarele mele zgârie podeaua când încerc să-mi lipesc tălpile de ea.

– *Nu-s decât niște nenorociți de dolari pentru mâncare!* strigă Bianca, răgușită.

Ceilalți studenți progresiști au împietrit pe scaune.

– Aduceți-o înapoi! Vă înșelați! N-a făcut nimic rău, e un om bun, poate singurul om bun, iar eu... *Vă rog!* Opriti-vă!

Bianca e roșie ca racul, cu ochii sclipind de lacrimi. Îl apucă pe sergent de mânecă și-l smucește până când o azvârle cât colo.

Bărbații cu viziere opace mă ridică pe trepte, strângându-mă de subsuori atât de tare, încât mă arde pielea. Dau din picioare și mă zvârcolesc, dar nu fac decât să mă învinețesc.

– Nu puteți s-o luați! urlă Bianca din toate puterile.

Apuc s-o văd scurt cum plânge, tremură, își scutură furioasă pletele negre și-și înțeștează pumnii.

– Nu-i a voastră, e a mea! N-a făcut nimic rău! *Aduceți-o înapoi!*

Apoi sunt smucită până în vârful scărilor și scoasă în stradă.

Polițiștii mă trag întruna de brațe, în loc să mă lase să merg pur și simplu între ei, așa că mă împleticesc când încerc să nu alunec pe pavajul din ardezie. Fac zgomot intenționat și lumea se adună, deși eu mă străduiesc să nu țip. Muncitori, profesori, colegi de-ai mei. Daniel, cu care sunt colegă la cursul de chimie, aruncă în mine cu un ambalaj alimentar murdar, însă nu mă nimerește.

Trasă brutal de mâinile care mă țin de subsuori, nu văd decât cerul, de aceeași consistență și culoare lăptoasă ca de obicei. Ca o cupolă uriașă de sidef, mereu apăsătoare. Căștile polițiștilor apar și dispar din fața ochilor mei și de fiecare dată mă imaginez mușcând aerul cu dinții. Aud claxoane când ajungem pe Bulevard și-mi țin capul destul de sus ca să surprind frânturi alungite din

mulțimea reflectată în vitrinele de sticlă turnată ale centrului comercial.

Mă dor urechile de zgomot, dar îmi aud respirația: niște șuierături obosite.

Ajungem la duba poliției și sunt aruncată în spate, într-o cușcă. Șoferul conduce lent, ca la paradă. Zăresc o latură a Palatului și Piața Întemeietorilor. Casele cu mansarde înalte și clădirile din gresie lucioasă se conturează amenințătoare deasupra noastră când cerul se acoperă cu giulgiul său cenușiu, strat peste strat.

Oamenii din piața principală ridică ochii de la legume și se holbează la noi când trecem pe lângă ei. Alte huiduieli, acum și câteva urlete. Îmi pare că altcineva trăiește întregul episod, undeva la mare distanță, de parcă amigdală din creierul meu s-a transformat într-o lentilă specială, distorsionantă.

Mă tot sprijin, crezând că vom coti pe o stradă laterală ca să fiu dusă la secția de poliție și bombardată cu întrebări despre grupări subversive. Îmi imaginez expresia de pe chipul tatălui și al fraților mei când vor afla. N-am mai vorbit cu ei de nu mai știu când.

Trecem de secție, apoi de închisoare. Polițiștii râd de mutra mea confuză. Mai există un birou al magistraturii, e puțin mai în față, dar îmi dau seama că nici acolo nu vom opri. Sergentul, așezat lângă șofer, vede că mă tot uit pe geam și chicotește.

– Nu facem noi pe nimeni să-și piardă vremea cu tine!

Trecem de fermele rotitoare, care îmi umplu câmpul vizual: structuri de piatră impunătoare, mari fiecare cât Palatul, ies la suprafață din pământ. O mie de spițe se învârtesc cu încetinitorul, rotind culturile din umbră în lumina indirectă a soarelui și înapoi în umbră. Tot la câteva momente, unul din sistemele lor de turburi acoperă jumătate de cer.

Urmează Marile Arcade, înfățișând crocodili și tigri îmbrățișați, ciopliți în relief, și Sfera de Aur cuibărită între ei. Cândva, mi-au plăcut la nebunie sculpturile acelea.

Pe oriunde trecem, oamenii îl arată cu degetul pe copilul necunosător care a sfidat sistemul atât de grijuliu cu toată lumea. Aș fi putut la fel de bine să încerc să dobor fermele rotitoare cu

măinile goale. Încă n-am scăpat de senzația că sunt în altă parte și urmăresc scena de undeva, de sus.

Bulevardul se ramifică în cinci străzi șerpuitoare care desenează un labirint în formă de ic. Întălmim pe cea din mijloc, plonjând în partea întunecată a orașului. Lumea dobândește înfățișarea sumbră de care îmi amintesc din copilărie, iar printre zăbrelele ferestrei deslușesc turnuri de fabrică și blocuri de apartamente. Instalatorii și constructorii merg pe stradă îmbrăcați în salopete. Majoritatea se mulțumește să scuture din cap și să întoarcă privirea. Unu sau doi scupă spre mașină, dar nu-mi dau seama dacă o fac la adresa mea sau a poliției.

Acum știu unde mergem. Groaza pe care am ținut-o la distanță mă izbește în valuri. Respir și mai greu, mai zgomotos, bat cu mâinile și picioarele în cușca de sârmă din dubă. Frica mă seacă pe dinăuntru, mă sufocă și nu o pot suporta, trebuie să mă eliberez, izbesc întruna plasa de sârmă. Sergentul râde și se uită la ceas, de parcă ar fi pariat cât voi rezista înainte s-o iau razna.

Nu mai suport zbaterea asta interioară.

Trebuie să scap, nu pot să scap.

Cușca a fost construită pentru cineva cu picioare mult mai puternice decât ale mele și nu reușesc să trag destul aer în piept ca să urlu, oricât aş vrea. Văd deja zidul exterior al Xiosphantului și panta Bătrânei Mame – muntele care protejează orașul de noapte. Acolo, cerul are culoarea solului umed. În capătul îndepărtat al Mahalalei, casele cu acoperiș de ardezie, fabricile și depozitele se înghesuie înfringurate unele într-altele.

Poate se vor răzgândi în ultima clipă. Poate vor doar să-mi tragă o spaimă soră cu moartea. Poate mă vor arunca din dubă chiar la marginea orașului și mă vor lăsa să plec cu un avertisment.

Dar când ajungem la zidul de piatră fortificat, unul dintre ofițerii cu cască scotocește după o cheie și descuie o poartă de metal masivă, care se deschide cu un scârțâit obosit. Polițiștii mă apucă de o încheietură și mă trag afară din spatele cuștii. Îmi pierd echilibrul și cad într-un genunchi. Sergentul mă împinge în cadrul porții dintre crepuscul și noapte, apoi le face semn celor mai

apropiați de el să mă însoțească. Doi bărbați bine clădiți mă prind de coate și mă conduc pe poarta care duce într-un loc unde aerul e mai rece decât oriunde altundeva.

Bătrâna Mamă domnește deasupra noastră, un dinte uriaș negru, cu conturul proiectat pe cerul întunecat.

Sunt îmbrăcată în haine ușoare, de toată ziua. Blugi subțiri, dintr-un amestec de cânepă și lână, o cămașă largă, care-mi trece de talie, și volane în jurul gleznelor. Sandale țesute, ușoare. Frigul muntelui mușcă din mine. Polițiștii poartă uniforme vătuite, mănuși groase, bocanci și căști de protecție.

Cei doi continuă să mă împingă și fac semn cu armele, până încep să urc cum pot pe suprafața abruptă, cu mâinile și picioarele amortite. Nu văd pe unde merg și mereu mă împiedic și cad, proptindu-mă în palme. De câteva ori, îmi pierd echilibrul pe piatra dură și alunec înapoi. Polițiștii mă izbesc cu picioarele în coapse ca să nu mă opresc.

Un gând mă străfulgeră de dincolo de panică: *Bianca nici măcar nu va ști ce mi s-a întâmplat.*

Mă agăț de piatră cu unghiile, o lovesc cu degetele de la picioare, găsesc prize pentru mâini și picioare, mânată de o disperare cruntă.

Un vaiet ascutit se aude în noapte, ca și cum crocodilii s-ar pregăti de un ospăț cu carne crudă. Poate că-mi simt deja mirosul.

Pe la jumătatea distanței, vreau să renunț. Ce rost are să urc până în vârf? Nimeni nu se întoarce acasă din noapte, poate numai rarii supraviețuitori ai unei cete de vânători. Dar când mă opresc și mă așez pe o proeminență îngustă, ca să arunc o privire disprețuitoare peste umăr, polițiștii ridică armele.

Inspir adânc și mă întorc din nou cu fața la stâncă, pentru că mai degrabă râcăi muntele, mai degrabă îmi zdrelesc vârful degetelor și podul palmelor, decât să cedez și să accept moartea pe care mi-au ales-o.

Singurul gând cald în neantul înghețat e acela că Bianca e în siguranță. Va trăi viața pe care o merită și poate va ajunge să ocupe o funcție care va schimba orașul. Mă va uita după un timp, dar

poate că amintirea mea va rămâne într-un ungher al inimii sale și o va inspira să facă ceva pentru alții. Pot să mor liniștită, știind că va face lucruri mărețe. Încerc să mă conving că e destul și atât, că mi-e la fel de bine ca și când aș fi trăit o viață întreagă alături de ea.

Vântul mă pișcă de obraji, mă orbește și mă forțează să vărs mai multe lacrimi decât am crezut că pot vărsa vreodată.

Dar un mecanism interior preia controlul, iar eu bâjbâi în continuare după adâncituri în care să-mi proptesc mâinile și să mă împing în sus, metru cu metru. Nu mai sunt conștientă de nimic, merg parcă în somn, mâinile și picioarele mi-au amortit.

Tresar când mă ridic încă o dată și ajung în vârf. Sunt pe un platou mic, unde mă pot opri să trag aer rece în plămâni. La vreo zece metri de mine, o frântură de soare lovește un colț de stâncă atât de fierbinte, încât îți pârlеște pielea. Nici măcar nu pot privi pata aceea, atât e de încinsă.

În spatele meu se întinde orașul, deja adormit în spatele jaluzelelor groase. Iar dincolo de el, Tânărlul Tată – muntele mai scund și mai neted care ne apără de lumina zilei – spintecă orizontul.

Stau în picioare pe platou, gâfâind, și încerc să-mi alung amorțеala punându-mi mâinile la subsuoară, unde sunt plină de vânătaї. Polițiștii mormăie amenințător. Abia așteaptă să se întoarcă în oraș să-și bea carafa de gın cu lapte, în fața șemineului. Mă bruschează cu armele, iar eu mă întorc spre partea cealaltă a muntelui.

În față... nimic. Beznă fără margini, un spațiu în care lumina și căldura nu pătrund niciodată. Acolo, ghețarii cioplesc în tundră și furtunile spintecă aerul. Furtunile și megafauna omoară fiecare suflet care se aventurează dincolo de acest munte, dacă nu cade victimă frigului și dezorientării înainte.

Polițiștii înaintează la unison și mă îmbrâncesc cu mâinile ascunse în mănuși, până când mă prăbușesc cu capul înainte într-un frig atât de pătrunzător, încât am impresia că mi se va opri inima.

Partea întunecată a Bătrânei Mame mă izbește ca un ciomag peste tors și peste picioarele mele împleticite. Încerc să mă agăț de ceva, să-mi aduc tăpile sub mine, dar mă dezechilibrez

întruna, până când cad brusc de-a lungul unui zid neted, acoperit cu gheață, care îmi arde și pielea rămasă pe palme când încerc să mă prind de el. Nu văd cât de jos am alunecat sau ce e dedesubt, nici cum aș putea evita să mă fac bucățele lovindu-mă de stânci.

Încerc să mă împing de suprafața dură cu ambele coate, răsucindu-mă și pipăind încolo și-ncoace. Nimic, doar vântul rece ca gheața. Mă prăbușesc pur și simplu în gol.

Aterizez pe un strat de zăpadă destul de tare ca să-mi taie răsuflarea și mă înec cu aerul rece. Spatele și coastele îmi iau foc de durere și, o clipă, am senzația că mi-am rupt ceva. Dar mă forțez să mă ridic într-un genunchi, scuturată de spasme, și durerea teribilă începe să se estompeze.

Nici măcar nu văd muntele de pe care am căzut. Degetele mi-au amorțit, nu-mi mai simt nici fața, plămânii îmi ard, stomacul mi se întoarce pe dos. Vântul șuieră și mai nervos, acoperind orice sunet. Când mă ridic în picioare, un vortex negru îmi scutură măruntaiele. N-am stat în beznă nici câteva clipe, că deja mă doboară.

Lumea spune că, dacă stai prea mult în pustiul ăsta invizibil, te apucă delirul. Asta, dacă supraviețuiești. Dar mă silesc să-l înfrunt. Mă strâng în brațe și înaintez orbește în ciuda vântului turbat, prin moara de gheață. Habar n-am în ce direcție mă îndrept.

Mă ciocnesc de ceva. O blană deasă peste o carapace groasă. Un tentacul mă atinge ușor pe obraz și îmi dau seama că stau la câțiva centimetri de un crocodil matur.

Cleștele lui frontal e suficient de aproape ca să-mi sfărâme capul dintr-o mișcare lentă. Un sunet înfundat răzbate prin vuietele interminabile ale vântului și sunt sigură că animalul deschide gura largă și rotundă, cu dinți ascuțiți, ca să mă devoreze cu oase cu tot.